

inzerati se sprejemajo in velja
tiskovna vrsta:

4 kr., če se tiska 1krat.

12 " " " " 2 " "

15 " " " " 3 " "

Pri večkratnem tiskanju se
cena primeroma zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejemajo opravilno
(administracija) in ekspedicija na
Danajski cesti št. 15 v Medija-
tovi hiši, II. nadstropji.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je Florijanske
ulice št. 44.

Izhaja po trikrat na teden in
sicer v torek, četrtek in soboto.

Dr. Rieger odlikovan.

Ni še dolgo, kar so nemškoliberalni listi pisali, da so malenkostni nemiri v Pragi, proizročeni po ošabnih nemških študentih, naredili slab vtis na cesarsko hišo, in da se cesar zopet odvrta od Slovanov, ter da misli že skoraj zopet poklicati „ustavoverce“. Pa kakor ima že laž vedno kratke noge, tako se je tudi lažnjivost te novice hitro pokazala. Telegraf nam prinaša vest, da je bil dr. Rieger, voditelj češkega naroda, odlikovan od cesarja z redom železne krone druge vrste. To bi pač ne bilo mogoče, ako bi se bili Čehi res kroni zamerili; toraj smemo biti preverjeni, da so višji krogi zadovoljni s politiko desnice državnega zbora, kakor jo zastopa dr. Rieger, da so cesar Slovanom še vedno nagnjeni. To vedeti, nam je tako v tolažbo, kakor v zagotovilo, da se preobrata v notranji politiki po smislu in željah ustavovercev nemamo bati.

Te novice so se zelo ustrašili nemškoliberalci, ki v svojih listih dan na dan prerokujejo novo dobo, ki ima v kratkem ponoviti nemškutarstvo glorijsko. Ta vest, da je dr. Rieger odlikovan, jim je nekoliko sapo zaprla, ker spregledujejo, da se zibljejo v praznih sanjah, ako upajo, da je Taaffejeva vlada le prehodni stan, ki bo skoraj zginil s pozorja.

Iznemadjeni pa bodo tudi tisti uradniki, ki so mislili, da bo moral Taaffe kmalo odstopiti, kakor nekdanj Hohenwart, ter so smatrali za naj bolj politično ravnanje to, da so vedno še z dušo in telesom služili centralistom proti svoji lastni vladi. Zdaj bodo menda

vendar spregledali in spoznali, da so se časi res spremenili in da „ustavoverne“ vlade ne bo še tako hitro. Po tem se bodo tudi ravnali, in vsaj mnogi iz njih se bodo spametovali, da ne bodo dalje nasprotovali vsem vladnim naredbam.

Odlikovanje Riegerjevo, ki se je brez dvoma zgodilo po predlogu ministerskega predsednika, nam je nadalje porok, da se vlada vedno bolj približuje desnici državnega zbora, in to je ravno, kar že davno želimo, da bi vlada ne omahovala dalje med obema strankama, ampak naj bi se ravnala po željah tiste stranke, na katero se opira in brez katere nič ne premore.

Veseli nas, da je v Avstriji pri merodajnih krogih prodrlo spoznanje, da Slovani, toliko očrneni po judovsko-nemških listih kot panslavisti in sovražniki države, niso Avstriji prav nič nevarni, nasprotno, da so nje prvi in najmočnejši steber. Dosti dolgo časa je liberalcem veljalo njih obrekovanje, dosti dolgo bili so Rieger, Bleiweis in drugi politični voditelji pred cesarjem sumničeni in očrneni, v letošnjem letu pa sta bila prva dva odlikovana z železno krono, kar je gotovo in veselo znamenje, da so zdaj v merodajnih krogih pričarani o zvestobi in poštenosti slovanskih voditeljev. Vse obrekovanje judovskih listov toraj ni nič izdalo, resnica je prišla na dan. Stokrat in tisočkrat so Riegerju očitali njegovo potovanje v Moskvo, ter mu vedno upili na uho: „moskaupilger“; in vendar je zdaj Rieger od cesarja odlikovan, ker svetli vladar pozna poštene namene tega moža, ki je, čeravno Slovan, vendar zvest Avstrijanec. Lahko

se pokaže sočutje za bratovski ruski narod, ne da bi bilo zavolj tega treba, zatajiti in izdati Avstrijo.

Taaffe pa, ko je cesarju dr. Riegerja priporočil v odlikovanje, je pravo uganil, ker s tem je razpihnil nemškoliberalne nade o spremembi sedanje vladne sisteme. Živio Rieger!

O slovanskih romarjih.

Oči slovanskega sveta so obrnjene zdaj proti Rimu, večnemu mestu in prestolnici katoliški, kamor bodo v teh dneh dospeli naši romarji, da se poklonijo sv. očetu. V zidovih starodavnega mesta se bodo našli sinovi matere Slave, in poklonivši se namestniku Kristusovemu, bodo ob enem spoznavali se med seboj v bratskih razgovorih. Čeravno romanje nema političnega namena, vendar se politike ne bo mogoče ogniti, še menj pa bo mogoče pozabiti nesrečnega razkola. Slovanski narodi bodo kot bratje in sinovi ene matere stali pred svetim očetom, navzoč bo Poljak, Rusin, Čeh, Slovak, Hrvat in Slovenec; pa pogrešali se bodo trije bratje, Rus Srb in Bolgar*). Naravno je, da se bodo slovanski romarji spominjali tudi teh treh bratskih narodov, obžalovali bodo nesrečni razkol in pošiljali bodo vroče molitve proti nebesom za edinstvo Slovanov v sveti katoliški veri. Nehoté se bo ta zadeva v razgovor posilila, dal Bog, da bi ta razgovor ne ostal brez zaželjenega uspeha!

Našim romarjem se podtikajo različni na-

*) Le deloma, kakor priča naš današnji dopis iz Rima. Vred.

Prigodba v Misuri, državi severne Amerike.

Pred več leti, ko se je klatilo še več konjskih tatov, premitnikov (kontrabantarjev) krivičnih igralcev in druge take golazni po državi Misuri, kakor danes, sedela je nekega hladnega dne družba mejnih prebivalcev okoli ognišča krčme imenovane Jeferhouse prijaznega malega mestica L Jeden ko drugi, bili so vsi, kar jih je tu sedelo, pravi zarobljenici. Vsi so poslušali ravno prav pazljivo čudno prigodbo, katero jim je pripovedoval Jon Kelsner, ki je bil dobro poznan načelnik neke družali rovarskih malopridnežev. Poslušalci, veščidel ptujci, dali so mu priložnost se znebiti svojih navadnih pripovedi, svojo slavo razširjevati, in se tudi v novem taboru junaka skazovati.

Kelsner končal je svojo povest s grdim preklinjevanjem ter je še pristavil: Jaz sem jeden tistih, ki se nikdar in nobene stvari ne boje, ne črnega, ne belega, ne rudečega, pa bi hotel tudi viditi onega, ki bi se pridržal mi tega ne verjeti ali pa zanikati. S temi ebsedami potegne nož izza pasa se postavi po

koncu kakor petelin ter obrača svoje male, črne zarudele oči od enega do drugega poslušalcev: Kdo se pridržne reči, da to ni res? Nobeden mu ni ugovarjal, vsi so poobesili oči pred zaničljivim pogledom rovarja. Da, ponavija ta, in se pridusi, jaz sem jeden tistih ki se nič ne bojé. Zdaj vam bom pa povedal o svojem boju z Defterjem, Ras Defter, kakor smo ga imenovali.

Zlo zadovoljen, da so ga vsi pričujoči spoznali za junaka, katerega se vse boji, začel je pripovedovati svojo povest, kar vstopi v sobo visok, krepko raščten, oprasen popotnik, popotno skrinico v roki držeč. Ta pokliče krčmarja, ki je dosedaj pri omenjeni družbi sedel, ter ga s prijetoim glasom vpraša, ali bi mogel nocoj tu preočiti.

„Gotovo to zamorete, gospod, odgovori krčmar Bonifacij prijazno.

Vi imate tudi konje, gospod?“

Popotnik prikima. Med tem ko si popotnik vrhno sukojo in popotno opravo s pomočjo krčmarja sleče, zapove ta zamorcu hlapcu, da on tudi konja preskrbi.

„Bote kaj večerjali, gospod?“

Ptujec spet prikima, in ker je videl, da je bilo ognjišče zasedeno, toraj ne več mogoče

pristopiti, in se tudi ni hotel med ptuje družstvo mešati, vsede se tiho k postraški mizi. Nazoči opazovali so ga od strani, Kelsner pa, jezen, da ga je ptujec v njegovi povesti s svojim vstopom motil in zadržal, ga grdo pozleduje ter se zareži: „Stavim, da je to spet Yankee (tako se imenujejo v Ameriki rojeni Angleži.) Zavpil je te besede s tako porugljivim glasom, da se je videlo, da bi bil rad ptujca zdrazil in razžalil.

Popotnik se za vse te besede ni nič zmenil, vsede se k mizi, vzame časopis, ki je na njej ležal v roke in ga pazljivo bere.

Mirno in hladno obnašanje ptujca raskočilo je pretepavskega rovarja še bolj. Mmrraje o bojaznivih Yankejih obrne se spet k svoji družbi in nadaljuje svojo povest. Posebno glasno je pripovedoval krvave posameznosti, da bi bil pozornost ptujca na se obrnil in da bi se ga bil ta bal.

Ker pa rovar vidi, da se ptujec še vedno ne zmeni zanj, obrne se k krčmarju, kateri je ravno spet k družbi prišel, zarentači grdo, ter ga vpraša: „Ali morebiti menite, da je kak tat med nami?“

„St!“ ga zavrne krčmar, tiho, prosim ne razsajajte, kajti to bi bil kvar moji krčmi“.

meni, politični in verski. Mi pa vemo, da romarji niso šli v Rim iz kacega premišljenega političnega namena; pač nosijo vsi neko nado v srcu, da zna to potovanje važno in blagoslovno postati za celi slovanski svet, da zna važne nasledke imeti, kakoršnih se zdaj niti gotovo nadejati ne moremo. To potovanje pa gotovo ni nobena demonstracija zoper rusko pravoslavno cerkev, kakor nekteri listi pišejo, vendar goji vsak romar v srcu tiho željo, da bi iz tega potovanja izrastla edinost Slovanov v veri.

Mnogi listi tudi pišejo, da so šli naši romarji prosit za slovansko liturgijo. Mogoče je in celo verjetno, da jih je nekaj med slovanskimi romarji, ki to željo tiho v sebi hranijo, mogoče da jo bodo tudi razodeli; da bi to bil pa glavni namen potovanja, to ni res. Take poročila so pač umevne pri tujih listih, ki niso našega naroda sinovi; mi Slovani pa vemo, da so šli romarji iz tega namena v Rim, da se sv. očetu zahvalijo za njegovo okrožnico „Grande munus“, kjer je tako počastil naša apostola ss. Cirila in Metoda, in se tako ljubeznjivo spomnil Slovanov. Ob enem pa se bodo zahvalili tudi Bogu, da je Slovanom poslal ta dva blagovestnika, da sta nam luč sv. vere prižigala.

Skupno potovanje pa je nekaki izraz slovanske vzajemnosti, sijajni dokaz, da se Slovani res čutijo kot en sam narod in da ni prazno, kar se piše o slovanski ideji, da je živa moč, ne mrtva teorija. Kar nas pa naj bolj veseli, je to, da v prvič vidimo Poljake v krogu slovanskih bratov. Poljaki so bili do zdaj sami za se in o slovanski vzajemnosti niso marali dosti slišati. Zdaj so se pa vendar pridružili drugim bratom. Iz srčnega sprejema v Ljubljani so lahko razvideli, da mi Slovenci jih spoznavamo ravno tako za svoje brate, kakor Čehe ali Ruse, Hrvate ali Srbe.

Če pa mi pri tej priložnosti povdarjamo svojo narodnost, nečemo s tem proti nobeni narodnosti demonstrirati, kakor nam nekteri podtikajo. Saj to smo povdarjali že od nekdanj, zahtevaje svoje pravo, pa prepuščaje vsakemu drugemu njegovo pravo.

Svet gleda v Rim in na Slovane, ter ugiblje, kaj bi Slovani v Rimu nameravali. Ta radovednost pride od tod, ker je svet začel spoštovati mnogoštevilni slovanski narod. Tudi mi z veseljem gledamo na naše romarje, želimo jim srečen opravke v Rimu, ter da bi nam sprosili obilnega blagoslova iz nebes, posebno pa to milost, da bi se nesrečni razkol poravnal, da bi zgubljeni in od nas odtrgani bratje povrnil se nazaj v naročje katoliške cerkve. To bi bil najlepši vspheh in sad tega romanja v Rim.

Politični pregled.

V Ljubljani 1. julija.

Avstrijske dežele

Na Ogerskem bodo volitve kmalo skončane. Kakor smo mi že prej en par krat pravili, tako se je zgodilo, namreč da si je stranka skrajne levice mnogo tal pridobila, kar je naravno, ker so vse stranke povdarjale neodvisnost od Avstrije, kar Košutovci ravno hočejo. Vlada stranka je tudi nekaj sedežev pridobila, tako da bo Tisza še nadalje ostal vladar Ogerske. Zmerna opozicija pa je mnogo sedežev zgubila. Slovani pa niso imeli sreče, Slovaki nimajo spet nobenega poslanca, tudi Srb Polit je propadel, dozda je od Srbov samo Miletič voljen, pa še njegovo volitev hočejo Madjari ovreči.

V Pragi so bili nemški študenti tepeni. Mnogo je bojda ranjenih. Nemški „burši“ so česko ljudstvo tako dolgo dražili in provocirali, da so jo enkrat skupili. Nemško-judovski listi imajo zdaj vsaj o čem pisati, kakor nekdanj o Janjčah; nemške študente risajo nedolžne, kakor angeljčke; kdor pa univerzitetne „burše“ pozna, bo že vedel, kako so te vrste gospodiči prevzetai.

Vnanje države.

V Carigradu so bili morilci sultana Abdul-Aziza k smrti obsojeni; med njimi je tudi tisti Mithad paša, ki je nekdanj kot pravi krvoločni trinog Bolgare bičal; pozneje je kot minister hotel uvesti tisto smešno ustavo za turško državo, za kar ga je „N. fr. Presse“

do nebes povzdigovala. Prijateljstvo „N. fr. Pr.“ pa ga zdaj ne bo rešilo pred smrtjo.

Na Bolgarskem so se volitve izvršile večinom v smislu kneza Battenberga. Toraj bo lahko ustavo odpravil in absolutno vladal. Nova šola za Bolgare!

Izvirni dopisi.

Iz Rima, 24. jun. (Slovanski romarji Volitve v mestni zbor. Dogodbe v Marsiliji. Vročina.) Občna pozornost katoliških krogov obrnjena je na slovanske romarje, kateri prihajajo že v Rim. 22. t. m. prišla je z brzovlakom iz Napolja deputacija bolgarska, obstoječa iz d. vet oseb, na čelu ji je Nil Izvorow, škup katoliških Bolgarov macedonskih in rumeljskih. Komité za sprejem Slovanov čakal jo je na kolodvoru ter peljal v pripravljeno stanovanje v kolegij katoliških Armenov. Sv. Oče vzkazali so na dveh krajih pripraviti postelj za vbožne romarje, na enem je 60, na drugem 40 postelj; tudi lastnik hotelov du Rome in de la Ville je nek ponudil oba hotela prevzviš. škupu Štrosmajerju za slovanske romarje, vbožni stanovali bi zastonj, drugi ki zamorejo plačati, plačali naj bi polovico navadne cene. Brez dvoma prekosili bodo slovanski romarji po številu vse druge. Ona sobana, v kateri so sprejeli sv. Oče Nemce, bo pač premajhna za Slovane; toda v zadrego zaradi tega v Vatikanu ne pridejo, saj je blizo 10.000 sob in soban. —

Izrazi ljubezni narodov do sv. Očeta italijanske liberalce silno jezé, a kaj hočejo storiti? ali naj romarjem zabranijo vhod v Rim in Vatikan? tega vže zaradi dobička, ki ga ima mesto od romarjev, storiti ne morejo; ali naj oropajo sv. Očeta še vatikana in ga preženejo iz Rima, kjer jim je trn v peti? Radi bi pač to storiti ali — boje se katoličanov vsega sveta, bojé se reklamacij katoliških vlad, zlasti Avstrije.

Preteklo nedeljo bile so tu volitve v mestni zbor. Dolgo časa zdržali so se katoličani v Italiji volitev, bodisi v parlament, bodisi v mestne zборе, da bi ne dali povoda liberalcem

„Ali vi morebiti z onim le držite?“ zavpije ustnež, vpiraje svoje črne zakrjavale oči v krčmarja, da se ga je ta kar vstrašil.

„O ne, Kelsler, jaz z nikomur ne držim, vas le prosim, da ptujca pri miru pustite. Hodite, bova kupico vina pila, pustite drugo na strani.“

„Pozneje bomo vsi skupaj pili!“ se rovar hripavo zasmaja, vstane, gre k mirnemu popotniku, ga vdari z roko po rami in ga vpraša:

„Kaj delate ptujec?“

Ta se ozre in prašalca začudeno pogleda. Popotnik bil je okoli pet in dvajset let star, imel je gladko, široko in visoko čelo, mehko, žensko lice brez brade, krotke plave prijetne oči; njegovo obnašanje bilo je plašljive, mirne narave. On vpre oči v rovarja bolj vprašaje, zakaj da ga ta tako surovo moti, kakor razžaljeno, kakor da bi bil pričakoval, da mu nasprotnik pove, kaj da prav za prav od njega hoče.

„Jaz sem vas vprašal, gospod, kaj da delate?“ ponovi Kelsler, ali vi nečete mojega vljudnega vprašanja razumeti, kakor se vidi.“

Drugi nazoči obstopili so tiho ptujca in rovarja, pričakovaje, da se bota ta dva sedaj in sedaj raspila.

Ptujca je to ravnanje iz zamišljenja zdra-

milo, on se ogleda in odgovori: „Meni gre prav dobro, če hočete vi ravno to vedeti, pa zagotovim vas, da se čudim temu, da ste vi tako radovedni na moje telesno dobrostanje.“

„Mnogo je takih reči, katere vi Yankeji ne razumete“, odgovori krohota se Kelsler.

„Gospodje, kaj pa meni ta človek“, vpraša popotnik ter obledi. Oči se mu zasvetijo v nenavadnem ognju, ko vstane in se po kolobarju okol sebe stoječih ogleda, potem pa vpraša krčmarja: „Kaj sem zakrivil, da se tu nekdo vsodi me razžaliti?“ Ali vi kaj tacega dovolite?

„Oh da si sam ne more pomagati, reče rovar, če vas tu kdo žali, tak sem to jaz; Bil Kelsler vedno, povsod in proti vsacemu to stori, kar se njemu zljubi.“ „Zakaj iščete prepira z menoj, ki vas nisem nikdar videl, in nikdar z vami govoril?“ vpraša mirno ptujec. Uatne so se mu bodi si strahu ali jeze tresle, rudečica mu je lica zalila, oči so se mu še bolj čudno svitele, ko poprej.

„Ker vas proklete Yankeje vse sovražim, in bi naj raje vsakemu srce iz telesa izrezal, kajti v celem svojem življenju se jaz še nisem bal ne človeka ne hudiča.“

„Hajdite Kelsler, ogovori krčmar širokoustneža, ter ga za roko prime, hajdite, bova kupico skupaj pila!“

„Da, da, to tudi jaz hočem, reče Kelsler, jaz sem vselej zraven, kjer se pije in pretepa! Čujete vi to? nadaljuje in zgrabi roko ptujca. Vi čujete, kaj ne? Mi hočemo s krčmarjem piti, in če ste vi pošten beloličen mož, bomo tudi vam čast skazali in drugo kupico z vami pili.“

„Jaz nimam nič proti temu in bom gospode pogostil, če jih to veseli, odgovori ptujec ter se postavi in z resnejim glasom še dodá: Ali jaz vina nikdar ne pijem!“

Rovar si je že zdavnej namentl se s ptujcem spreti, in svojo spretnost v pretepanju svojim prijateljem kazati, zato mu je kakor nalašč prav prišlo, da ta ni hotel piti.

„Toraj vi nečete z nami piti?“ reče Kelsler ptujcu. „Ste čuli vi drugi, da neče piti? V našem društvu pa je vsakemu na zbiranje dano, ali mora piti, ali pa se mora bít! In vi gospod, povejte mi, kaj hočete raji?“

„Ne eno, ne drugo, je odgovor, na vsak način pa nečem piti.“

„Potem se morate z menoj bít,“ zavpije rovar, se pridusi in poprime nož, kterega je v pasici nosil.

„Nameravate morebiti me umoriti?“ vpraša mrzlo ptujec, akoravno so vsi mislili, da je ves prestrašen.

„Saj se lahko branite,“ zavrne bahač, že

proglaševati to kot priznanje in odobrenje sedanjega političnega stanja v Italiji. Sv. Oče Leon, videč brezštevilo zlo, ki izhaja iz tega, modro ravnaje kakor zmiraj, dovolili in spodbujali so katoličane, naj se vdeležujejo administrativnih volitev. Na mnogih krajih so si katoličani, borivši se srečno proti vladi in liberalcem, pridobili večino v mestnem zboru in tako odvrnili mnogo slabega, ki ga zamore storiti katoliški cerkvi liberalni, brezverski mestni zbor. Ne gotovi zmage v Rimu s svojimi lastnimi kandidati, — zaradi obilnega števila nasprotnikov, ki so tu koncentrirani, odločili so se glasovati za zmerne, poštene možne konstitucionalne stranke, kateri so jim pa morali pred volitvijo obljubiti, da ne bodo podpirali v mestnem zboru, kar bi vtegnilo žaliti verski čut katoličanov. Izmed 13 kandidatov, katere so postavili, propadla sta samo dva, ki sta bila podpirana samo od katoliške stranke, toda dobila sta za izvoljenimi največ glasov, tako da je upati, da prihodnjič zmagata. Celo liberalni listi morajo pripoznati, da gre čast pri volitvah katoličanom, ki so se pokazali „strego disciplinirane“, ki so glasovali „enoglasno, brez omahovanja“. Brez dvoma, v nekaterih letih iztrebili bodo katoličani iz mestnega zbora vse ultraliberalne, brezverne in framazonske možne, in če tudi si ne bodo pridobili vseh sedežev, pripomogli bodo vendarle, da pridejo v mestni zbor pošteni pametni možje.

Dogodbe v Marsiliji so Italijane silno razburile. Ko bi se Francozov ne bal, začeli bi takoj vojsko z njimi, a — manjka zaveznikov, brez katerih ne opravijo nič. Laški listi obdolžujejo Francoze, češ, da so oni vsega krivi, da so oni navlašč žvižgali pri prihodu vojakov iz Tunizije in zvrnili to na Italijane, polastivši se te prilike, da napravijo „lov na Italijane“. Čujte, koga obdolžuje najnesramniši list rimski „La Capitale“ žalostnih dogodkov v Marsiliji. V listu od 22. t. m. piše: „Dobro je zapomniti si, da so pri zmešnjavah v Marsiliji v prvi vrsti stali klerikalci; katoliški dijaki, naj bolj fanatični katoličani so tisti, ki so se odlikovali pri lovu na Italijane po ulicah marsiljskih.“

Očitno je, da upajo v vojski med Francijo in Italijo priti v Rim in papeža zopet posaditi na tron.

Vsi državljani toraj, ki ljubijo v resnici svojo deželo, naj nikar ne poslušajo upitja, ki pride prek gorà, pazljivo pa naj gledajo na vatican, vedno ognjišče, kjer se kujejo vse zarote proti Italiji, naši svobodi in naši neodvisnosti.

Tu je pravo žuganje. Tu je prava nevarnost.“

Ni se čuditi da piše kaj takega ultraliberalni, framazonski list, čuditi se je pa, da je še celo minister zunanjih zadev v Italiji, advokat Mančini tako predrzen izustiti kaj takega v parlamentu. V odgovoru na interpelacijo o dogodbah v Marsiliji je Mančini malo manj kot naravnost obdolžil „klerikalce“ kot poglavitne šuntarje hrupa v Marsiliji in storil odgovoren Vatikan onega nereda in prelite krvi. Med tem ko skušajo poslanci, župani, polcaji, žandarmi in vojaki zabraniti, da bi protifrancoške demonstracije v Rimu, Genovi, Napolju, Turinu in Palermi ne postale hrup in punt, se predrzne italijanski minister v očitnem parlamentu ulivati olje v ogenj in tako rekoč s prstom zaznamovati ono, proti katerim naj bi se obrnil ljudski srd. Zakaj Mančini ni naravnost rekel, da je v Marsiliji prvi zažvižgal kardinal Jakobini, ki se je nalašč zaradi tega tje podal, preoblečen kot francoski spahis (vojak.)

Glasno so ploskali italijanski liberalci republikanci francoski in liberalnim časnikom francoskim, ko so začeli rovatiti proti katoliški cerkvi, ko so izganjali mirne prebivavce samostanov. Ali glej! tista druha, ki je v Marsiliji kamenje lučala na menihe, ko so zapustili samostanske vrata, padla je zdaj na Italijane, začela je „lov na Italijane po ulicah marsiljskih“.

Vročina je letos nenavadno dolgo izostala, prišla je pa vendar le. Zlasti večerj pihal je veter, kot da bi bil prišel iz razbeljene peči. Danes je bilo malo boljše, vendar imamo v senci R. 25 stopinj gorkote. Slovanski romarji bodo prelili tu precej potu; bojim se, da bi kedo ne zbolil za mrzlico, ker je zdaj naj nevarniši čas, zlasti za one, ki so nepredvidni in se ne znajo varovati.

A. R.

Samobar. Tista vaša novica o strelbi, ki je bojda tukaj udarila, naj se tako uredi, da tukaj ni treščilo, ker ni strelovoda, pač pa pri sv. Nedelji, 2 uri od todi, kjer je strelovod. Hudo uro smo pa vendar čutili, ker nas je toča potolkla, se reče, nas ne, ampak vino-

grade nam, da ne preveč, le kar je prav. Samobarci vele, da bo malo de genimine vitis, tešijo se pa, da bodo robo odpravljali z OH₂; tudi prav. — O hudem vremenu sta šla dva seljaka iz krčme, ker je dež naletaval, odpre eden usta za grobo kletev, in — zdajci mu trešči v odprto šobo; dober tek. V Dravi blizu Oseka je bil velik štor, ki je oviral plovitbo. V drugih čolnovih se spravijo delavci, bilo je v nedeljo dopoldne, da bi ga z dinamitom razstrelili. Mej vsakoverstnim rohnenjem opravljajo delo. Kar naenkrat počí, enega čolna ni več, izženir, ki je na delo priganjal, je bil na kosce raztrgan. — Tukajšni blagajnik je tako čuden človek, da ne ve razločka med mojim in tvojim, siromak se je potem takem v več letih za nekaj tisoč uštel. V kratkem so bile volitve za trgovišče; gospodje so se kar med sabo potrdili, trgoviščana niso potrebovali nobenega. Bitva pa bo, kedar pridejo volitve za sabor. — Govori se, da v Podsusedu bodo naredili čez Savo most, to bi bil za našo trgovino nov dušek. Stepišnik, mariborskega vladike bližnji sorodnik, se očita podjetnika, če mu bode sabor kaj pomogel. Tudi mokriška grajščina se vele zanima za to prevozilo, zlasti inteligentna gospica baronica. — Naši romarji so z nadami odišli, bomo videli, kaj lepega prineso. V god slovenskih blagovestnikov se bo v Zagrebu pela slovenska maša. Potoknoli so to stvar grajani, tiskan je bil že slovenski tekst (z latinico). „Kat. list“ jim pové, da so izobčeni exc. latae sententiae, če delajo brez cerkvene dovolitve. Nato se obrnejo na stožernika, ki jim pove, da tako dovoljenje prestopa delokrog njegove oblasti. Zdej se brzojavno zateko k papeževemu tajniku, Jakobinju, ki jim željeno izpolnjuje, in brzojavno aoznani. Radost. Ia vi? Če hočete kaj slovenskega v cerkvi imeti, se morajo grajani geniti. Tukajšni samost. predstojnik si je tudi naročil slov. mašo.

Po Hrvatskem se širijo Riharjevi napevi kakor nekaj posebno lepega. Poprej ljudje drugega niso znali, ko mlada pravda stara riva, ali pa fidel fidel tululú. Napevi in trde beseda pojdejo v tisek. — Tukaj ni učiteljskega pripravnišča, kakor stoji v „Letop. sl. matice.“ Obstoji le 4razredna akademija, dekliška in deška. Dobro bi bilo, ko bi se imena hrvatskih krajev razvrstila po vladikovinah in arhi-

bolj mirnim glasom, kajti tudi on je računal, da se mu bo ptujec prestrašen precej udal.

„Ali me kličete na pošten dvoboj?“ vpraša ta.

„Naravno, odgovori Kelsler, mi poznamo le poštene dvoboje.“

Položaj postal je sedaj resen.

„Gospodje! obrne se ptujec, priklanjajoč se k nazočim, vi vsi veste, kako mirno sem tu vstopil, in tudi da pozneje nisem nobenega razžalil, vi ste vsi videli, kako je ta človek vsim pravilom vlnudnosti nasproti z menoj ravnal in me k prepiru silil. Jaz sem ptuj, in akoravno sem že veliko čul o viteštvu južnih dežel, želim vendar vediti, koliko vas bo prisustvalo dvoboju?“

„Mi vsi, mi vsi, odgovorili so ob enem vsi nazoči, dvoboj se mora zvršiti pošteno in po pravilih.“

„Hvala vam gospodje, prepričali ste me, da držite na čast in pravico, nadaljuje ptujec, in sedaj vas bom jaz prepričal, da je ta človek velik bojazljiv širokoustnež, drugače ne zapusti nobeden naju dveh tega kraja.“

„Jaz sem poklican na dvoboj, kaj ne?“

Vsi odgovore, da, res je tako.

„Pozvana stranka ima pravico voliti orožje, čas in kraj dvoboja?“

Spet vsi pritrdijo. Rovar postal je vedno bolj bled in nemiren.

„Gospodje, jaz nisem vajen bojevati se z nožem in vendar želim, da bi bilo pri obema enako pravo, predlagam tedaj, da prepustimo izid boja naključbi, da se na ta način srčnost nasprotnika še bolje razkaže. Lahko je, bojevati se z orožjem, s katerim smo vajeni, ali prava srčnost se tudi negotovosti ne boji, saj se moj nasprotnik baha, da se nobene stvari na svetu ne boji.“

Moj predlog je toraj ta: Dva čisto enaka samokresa, od katerih je pa le eden nabit (nabasan) se pokrijeta z debelim prtom. Potem srečkava, kdor pravo kočko dobi, vzame izpod prta brez zbiranja samokres, pomeri na prsa neoboroženega nasprotnika in sproži. Neoboroženi mora mirno stati in kroglo v srce prejeti, ali pa tudi ne prejeti, če izpod prta vzeti samokres ni nabit; kakor bog hoče! Ali ni to pošteno?

„Čisto pošteno,“ odgovoré vsi, razven Kelserja, ki se je resno ogledoval, in prisegal, da si zamore le Yankee kaj takega domisliti.

„Ali vam nisem pravil, da je to človeče, ki se je pred nekaj trenutkih bahalo, da se ne boji ne človeka ne hudiča, bojazljivec?“ reče ptujec.

Navzoči so se vsi zasmeljali, vsi so stali, na njegovi strani. Krčmar s konca ni dopustil, da bi se dvoboj vršil v njegovi hiši. Ko ga pa nekdo na stran pokliče in mu nekdo na uho pošepeta se je zadovoljil. Ne posebno rad dovoli tudi Kelsler v tak dvoboj.

Volili so potem jednega, da samokres nabije, in nabitega in nenabitega pod prt skrije.

„Jaz brez srečkanja prepustim nasprotniku pravico, da on prvi samokres izbere, reče ptujec, ko so ju oba, jednega nasproti drugemu postavili.“

Rovarju se je na bledem licu in trepetajočih udih poznalo, da je zelo nemiren, ko je pa čul, da bo on prvi streljal, se je malo ohrabril, on seže pod prt, pomeri na prsa ptujca, in sproži. Samokres ne počí! Ptujec ni vedel, ali je samokres nabit ali ne, ali vendar se ni gani, niti ni postal bled. Navzoči ploskali so z rokami, rovar pa postal je mrtvaško bled.

„Zdej je vrata na meni,“ reče mirno ptu-

diakonatih (dekanatih), kakor je to s slovenskimi navada. — Je li res, da bode Konrad Slovence kaznil, ker ste njegovemu zetu nagajali?

Domače novice.

V Ljubljani, 2. julija.

(V čast sv. Cirila in Metoda) se ima vsled ukaza mil. kneza in škofa po vseh farnih cerkvah ljubljanske škofije v torek obhajati slovesna sv. maša z zahvalno pesmijo.

(V Rim) so v torek zvečer še odpotovali in srečno tudi že tje došli še ti-le romarji slovenski: G. Jožef Bernard s sinom Jožefom in hčerjo Kristino Bernard; gospodične Jerica in Albina Smrekarjeva in še ena druga (Pressel.)

(Iz prijateljskega pisma slovenskega romarja objavimo sledeče:) Nismo mislili, da je tako daljna vožnja po morju od Trsta do Ankone. Danes zjutraj ob 8. smo se odpeljali iz Trsta in že je ura 9. zvečer, ko smo še skoraj na sredi morja. Vožnja je prav prijetna; vreme lepo in morje mirno. Krasno se je vidilo solnce v zatonu. Čehi so vso vožnjo izvrstno vredili. Nekoliko sitnost smo prestali od lahonske zagrizenosti na tržaškem kolodvoru. Predstojnik kolodvorski je poslal policaja z ukazom naj ustavi govor Štulc-ov na kolodvoru. Blagi stari mož ni protestiral in imeli smo zato bolj prijeten večer v hotelu Monte Verdi, kjer so nam napravili tržaški Slovenci (prof. Glaser, Dolinar itd.) banket. Poljaki so se odpeljali z lastnim parnikom „Stambul“ štiri ure pred nami. Krasna je adresa Čehov do sv. Očeta, krasna po obliki zunanji in po besedi. Prijazni so nam vsi Slovani nenavadno; saj nas pelje ena misel proti večjemu mestu in v sorodu po krvi smo tudi enega duha in enega srca. Časniki laški in nemški liberalni pišejo strastno o tem potovanju pripisovaje mu veliko politično važnost. Bojé se vzhajajoče slovanske zarije. Upamo, da bomo jutri ob 9. zjutraj v praznik sv. app. Petra in Pavla v Rimu. Došel je telegram iz Rima, da želé sv. Oče, da bi ta dan že ondi obhajali.

(Ljubljanski mestni zbor) je gledè stra-

jec, in vpre osorno svoje oči v strahu se vijočega Kelserja.

Te besede pa so bile rovarju preveč.

„Ne! jaz sem tudi sedaj na vrsti“ zapuje, zgrabi še drugi samokres in tudi tega na ptujca sproži. Pa tudi ta ni počil zato, ker oba nista bila nabita.

Društvo se je namreč skrivaj zmenilo, da skusi srčnost obeh, brez prelivanja krvi, zato niso nobenega samokresa nabili.

Vsi pričujoči zakriče: Pfuj! pfuj! — Kelserser pa zdívijo kletvijo vrže samokres v stran, potegae nož iz pasice in plane na nasprotnika.

Ptujec se urno tako zasuče, da je pripravil mizo med se in rovarja.

„Trikrat si mi po življenji stregel, sedaj velja tvoje življenje!“ S temi besedami vzdigne hitro roko, zabliska se, počí in širokoustni rovar zvrne se mrtev na tla.

Sodnija oprostila je plavookega ptujca, ter odločila, da je ta Kelserserja vstrelil le v opravičeni samolastni pomoči.

Ptujec odpotoval je, kakor bi se ne bilo nič posebnega zgodilo. Ko bi ime omenjenega ptujca imenovali, spoznali bi v njem najimennitnejšega državljana severne Amerike, pa objubili smo razglasiti le njegovo prigodbo.

nišč in novonasvetovanih njih prenardeb tako sklenil, da se imajo poprej posestniki prašati, kaj mislijo o tistih zaprtih gnojnicah, ki bodo toliko denarja stale, in ali bi se pripravljene čutili, take v svojih hišah napraviti. Pozneje še le se bo začelo občno po novem delati.

(Ljubljanski tiskarji) napravijo izlet na Bled, kjer bodo praznovali Gutenbergov spomin.

(Dr. Schöppel), c. kr. deželne vlade svetovalec, misli iti neki v pokoj. Že zdaj si drznemo izreči željo, da bi njegov referat potem izročili možu, ki bi imel srce za naše ubogo kmečko ljudstvo, ter bi se vestno prizadeval že skoraj rešiti jako zamotane zemljiško-odvezne zadeve na Gorenjskem. Ako pojde še nekoliko časa tako naprej, morajo naši gorenjski kmetje vsi v nič priti.

(Vabilo gosp. odbornikom Matice slovenske) v sejo, ki bode dne 9. julija 5^{1/2} uri popoldne v Matičini hiši na Bregu. Dnevni red tej seji je: 1. Bereta se zapisnika 50. odborove seje in 17. občnega zbora. 2. Volitev predsednika, dveh podpredsednikov, blagajnika, dveh ključarjev in posebnih odsekov. 3. Razprava o sklepih 17. občnega zbora, posebej o službi tajnikov. 4. Poročilo gospodarskega in književnega odseka (določitev knjig za leto 1881.). 5. Posamesni nasveti.

Gospodje odborniki književnega odseka naj prinesó ali pošljejo k seji one rokopise, ki so jih lansko ali še prejšnje leto v pregled vzeli.

(G. Presnico), bivšemu hranilničnemu kassirju, so te dni izročili zatožno pismo. Sodilga ne bodo porotniki, ampak sodnija sestavljena iz svetovalcev deželne sodnije. Presnic pa bi neki rad prišel pred porotnike, ker ima več upanja oproščen biti kakor pred posebno sodnijo, ter se hoče menda pritožiti zoper to, da ga nečejo postaviti pred porotnike.

Razne reči.

— Celovski škof, mil. g. Peter Funder so bili v nedeljo v Solnogradu posvečeni in bodo 10. julija v Celovcu slovesno vmeščeni. Vmestili jih bodo stolni dekan in ob enem cesarski komisar Rebernik. V torek so na Dunaji pri cesarju storili prisego.

— Cesarjev dar. Za cerkvene pravice pri sv. Lenartu v loški dekaniji so cesar darovali 200 goldinarjev.

— † Državni poslanec Andrej Hofer, vnuk slavnega tirolskega od Francozev v Mantovi ustreljenega junaka Andreja Hoferja, ki je bil pred nekimi meseci znorel, je 25. p. m. na Dunaji umrl. Pogreba so se vdeležili mnogi na Dunaji bivajoči državni poslanci.

— † G. Emanuel Tomšič, bivši župan v Trebnjem in vseskozi vri narodnjak, je 29. t. m. zjutraj v 57. letu svoje starosti umrl. Pogreb njegov je bil včeraj. R. I. P.

— Slovanski romarji v Trstu. O njih piše tržaški „Tagblatt“, da so došli v Trst dve uri pozneje, ko namenjeno (ker so se dve uri mudili v Ljubljani). Došlo je na kolodvor mnogo občinstva romarje gledat in pozdravit. Slovenci v Trstu, njim na čelu g. Dolenc, so priskrbeli romarjem stanovanja. V Trstu se jim bo pridružilo še kakih 50 Slovencev. Prošt Štulc je romarjem naznanil iz voza, kdaj in kje se snidejo, ko bo treba odpotovati. Zvečer so se zbrali mnogi romarji na vrtu gostilnice „monte verde“, kjer so tržaški rodoljubi priridili veselico. Pri veselici so se slišale razne napitnice na slavjansko vzajemnost. Tržaški

pevci pa so nekaj lepih pesmic zapeli, se ve da same slovanske; tudi godba je večinom slovanske melodije svirala. „Lloyd“ je moral vzeti dva parnika, ker na enem niso imeli vsi prostora, na teh dveh parnikih so odpluli romarji proti Jakinu (Ankoni). Za vožnjo po morji so plačali romarji 2000 gid. v zlatu.

— Cerkev k presv. srcu Jezusovemu bodo z dali tudi v Gradcu. Zidal jo bo prof. Hauberisser.

— Iz Celja 30. junija. Današnja slovesnost blagoslovljenja novega poslopja za šolske sestre bila je velikanska. Mil. gosp. knezoškof so blagoslovili hišo ter imeli slovenski govor, obhajala se je potem v kapelici sv. maša. Ljudstva iz mesta in okolice se je vdeležilo v obilnem številu. Navzočih je bilo nad 20 duhovnikov. V veliki sobani se je potem vršila slovesnost s govorom, deklamacijami in petjem. Sodelovali so vrli gg. čitalnični pevci; hvsla njim! 1. julija se začne šola v novem poslopju. Obširnejši dopis prihodajč.

— Vabilo. Goriška čitalnica s svojo podružnico bode obhajala praznik Slovanskih aposteljev Sv. Cirila in Metoda v nedeljo, dne 3. julija takó-le: Zjutraj: Udje se zberó v nedeljo zjutraj ob 9. uri v čitalničnih prostorih ter odidejo z društveno zastavo k slovesni sv. maši na Kostanjevico, pri kateraj se bode pela maše, ki jo je zložil oče Peter Knežević, vglasbil pa g. Kuhač. Popoldne: Ob 3. uri se zberó rodoljubi ob ugodnem vremenu na Katarinovem vrtu. K slovesni maši in k popoldanski zabavi so vjudno vabljeni vsi slov. rodoljubi. Odbor.

Vabilo k naročevanju „SLOVENCA“.

Po pošti prejeman velja pri trikratnem izhajanju list za celo leto . . . 10 gl. — kr.
„ polleta . . . 5 „ — „
„ četrt leta . . . 2 „ 50 „

V administraciji sprejeman:

Za celo leto 8 gl. 40 kr.
„ pol leta 4 „ 20 „
„ četrt leta 2 „ 10 „
Posamezne številke — „ 7 „

Za bogoslovce, dijake in učitelje:

Za četrt leta 1 „ 50 „
V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

List pošljemo vsem dosedanjim naročnikom. Kdor se ne misli naročiti, naj ga pošlje nazaj, ker ga sicer smatramo kot naročnika. Tudi prosimo tiste gospode, ki naročnine še niso poravnali, da bi to storili prej ko mogoče, da tudi mi poravnamo račun v tiskarni.

Naročnina se pošilja najceneje po poštinih nakaznicah (Postanweisungen)

opravništvu,

na dunajski cesti št. 15.

Spomin

Ciril-Methodove svečanosti

prejeli smo te dni iz Rima. Podoba ss. bratov, slovanskih apostolov Cirila in Metoda je bakrorez na ličnem papirju, ter predstavlja obadva božja poslanca v škofovskem oblačilu. Podoba je narejena po izvorniku v sv. Klemenca cerkvi v Rimu. Lepo v pozlačen okvir dejana je podoba visoka 60 cm. in široka 49 cm. Podoba je izvrstno izpeljana in dopada vsakemu, sme se občinstvu z dobro vestjo priporočati. Cena s pozlačenim okvirjem je 3 gid. v bukvarni, z zabojem po pošti 3 gid. 50 novč.

Tudi smo dobili prav lične svetinjice ss. bratov Cirila i Metoda, katere prodajamo po najnižji ceni.

K obilnim naročilom zgoraj naznanjenih reči najljubneje vabi

Katoliška bukvarna
v Ljubljani.